ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τώρα ξέρουμε γιὰ ποιὸ σκοπὸ ἄρπαξε ὁ κόμης φεύγοντας ὅταν τὸν χτύπησε ὁ Ἰωνάθαν, τὰ χρήματα ἐκεῖνα. Ἤθελε νὰ φύγῃ μ' αὐτά, ναί, ἀκοῦστε με ἤθελε νὰ φύγῃ. Εἶδεν ὅτι στὸ Λονδῖνο, κατόπιν τῆς ἀγρίας καταδιώξεώς μας, δὲν ἠμποροῦσε πιὰ νὰ σταθῇ καὶ ν' ἀναπαυθῇ. Ἐπῆρε λοιπὸν καὶ τὰ τελευταῖα του κιβώτια, ἐμπῆκε σ' ἕνα πλοῖο καὶ φεύγει ἴσως. Νομίζει ὅ,τι ἔτσι θὰ μᾶς διαφύγῃ, ἀλλά, ὄχι, ἐμεῖς θὰ τὸν ἀκολουθήσουμε.

Ἐν τῷ μεταξὺ μποροῦμε ν' ἀναπαυθοῦμε καὶ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὰς ἐρεύνας μας γιατὶ ὑπάρχουν νερὰ τὰ ὁποῖα αὐτὸς δὲ θέλει καὶ δὲ μπορεῖ νὰ περάσῃ, ἐκτὸς ἂν τὸ πλοῖο βρίσκεται κοντὰ στὴν ξηρὰ καὶ αὐτὸ μόνο κατὰ τὴν ὥρα τῆς πλημμύρας ἢ τῆς ἀμπώτιδος.

Ἡ Μίνα ποὺ τὸν ἐκοίταζε περίφοβος τὸν ἐρώτησε :

— Ἀλλὰ γιατὶ νὰ τὸν καταδιώξουμε τώρα ποὺ ἔφυγε μακρυὰ ἀπὸ μᾶς ;

Ἐκεῖνος τὴν ἐκοίταξε στὴν ἀρχὴ στὰ μάτια καὶ κατόπιν τῆς ἀπήντησε μὲ καταφανῆ ὀδύνη μέσα στὰ λόγια του :

— Γιατί, ἀγαπημένη μου Μίνα, τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἔχουμε καθῆκον νὰ τὸν βροῦμε, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ τὸν καταδιώξουμε μέχρι τοῦ Ἅδου.

Ἐκείνη ὠχρή, ἕτοιμη νὰ πέσῃ, ξαναρώτησε :

— Γιατί ;

— Γιατί, ἀπάντησε μ' ἐπίσημη φωνὴ ὁ Βὰν Ἔλσιγγ, ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν τὸν εὕρουμε, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων καὶ σεῖς εἶσθε θνητὴ καὶ θ' ἀποθάνετε. Μετὰ τὸν θάνατόν σας λοιπὸν θὰ περιέλθετε εἰς τὴν ἐξουσίαν του, θὰ γίνετε ὁμοία του μιὰ φορὰ ποὺ ἐκεῖνος ἄφησε τὸ τρομερό του στίγμα ἀπάνω στὸ λαιμό σας. Αὐτά, ἐννοεῖται, θὰ συμβοῦν ἐφόσον ἐκεῖνος ζῇ ὅταν ἐσεῖς θὰ πεθάνετε.

Μόλις ἐπρόκαμα νὰ κρατήσω τὴ Μίνα ἐνῷ ἔπεφτε λιπόθυμη, ἀκούγοντας τὰ τρομερὰ γι' αὐτὴ λόγια τοῦ καθηγητοῦ.

Εὐτυχῶς ἦτο γενναία καὶ συνῆλθε γρήγορα.

Ὁ καθηγητὴς ἐσυνέχισε :

— Πρέπει ὅμως νὰ πανηγυρίσουμε καὶ τὴν πρώτη μεγάλη μας νίκη ἐναντίον του. Σὲ μιὰ ἡμέρα ἀποκαλύψαμε τὰ περισσότερα μυστικά του καταφύγια καὶ τὸν ἀναγκάσαμε νὰ φύγῃ ἐσπευσμένως. Λάβετε θάρρος, ἀγαπητή μου Μίνα, καὶ σύ, φίλε μου Ἰωνάθαν. Ὁ ἀγών μας ἄρχισε καλὰ καὶ στὸ τέλος θὰ νικήσουμε. Ἀρκεῖ νὰ μὴ μᾶς ἀπατῇ ὁ βδελυρὸς κόμης κι' αὐτὴ τὴν φορά. Ἀλλὰ θὰ τὸ μάθουμε...

Αὐτὸ δὲν ἦταν, φυσικά, καὶ τόσο εὔκολο. Στὸν πύργο του ὁ κόμης θὰ ἦταν πλέον ἰσχυρός. Θὰ εἶχε συμμάχους τὶς ἀδελφές του, τοὺς λύκους καὶ τὰ ἄλλα θηρία τῆς γύρω ἐρημιᾶς ;

Τοὺς φόβους μου αὐτοὺς τοὺς εἶπα στὸν καθηγητὴ τὸ ἀπόγευμα.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ δώσουμε τὴν τελειωτικὴ μάχη στὸν πύργο τοῦ Δράκουλα, μοῦ ἀπάντησεν ὁ Βὰν Ἔλσιγγ.

— Νομίζετε πὼς δὲν θὰ πάῃ νὰ ὀχυρωθῇ ἐκεῖ ; ρώτησα.

— Ἀσφαλῶς ἐκεῖ πηγαίνει.

— Τότε ; Θ' ἀναγκασθοῦμε, βέβαια, νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε ὡς ἐκεῖ.

— Ὄχι, φίλε μου. Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ. Ἡ ἀποστολή μας θὰ τελειώσῃ πρὶν ὁ κόμης φθάσῃ στὸν πύργο του.

— Δηλαδή ;

— Θέλω νὰ πῶ πὼς θὰ τὸν ἐμποδίσουμε νὰ φθάσῃ ἐκεῖ. Πῶς θὰ τὸν πιάσουμε στὸ δρόμο...

Αὐτὸ εἶνε τὸ σχέδιο τοῦ Βὰν Ἔλσιγγ. Θὰ ἐπιτύχῃ ; Ὁ Θεὸς τὸ ξέρει . . .

Αὐτὰ σκεπτόμουν ὅταν μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος. Τὰ ὡρολόγια εἶχαν σημάνει πρὸ ὀλίγου τὴν ἑνδεκάτην. Κοιμόμουν βαθειά, ὅταν ἔξαφνα μ' ἐξύπνησαν δυνατοὶ κρότοι στὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαράς μου. Τρομαγμένος, μὴ ξέροντας τὶ συμβαίνει, ἄφησα μία κραυγὴ τρόμου στὴν ὁποία ἦλθε ὡς ἀπάντησις ἡ γνώριμη καὶ φιλικὴ φωνὴ τοῦ Κουΐνσυ Μόρρις :

— Κοιμᾶσθε ; Ξυπνᾶτε πρὸς Θεοῦ !

Πήδησα κάτω κι' ἄνοιξα ἀμέσως τὴν πόρτα τραυλίζοντας :

— Κουΐνσυ, φίλε μου, μίλησέ μου λοιπὸν τὶ συμβαίνει ;

Ὁ Κουΐνσυ ἦταν ὠχρὸς σὰν νεκρός. Θέλησε κᾶτι νὰ μοῦ πῇ, μὰ τὰ λόγια του μπερδευόντουσαν καὶ μοῦ ἔκαμε μιὰ χειρονομία νὰ ντυθῶ γρήγορα καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

Ντύθηκα πρόχειρα, σ' ὀλίγα λεπτά. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κουΐνσυ ἐπῆρε ἀπὸ τὸ ντουλάπι τὸ μπράντι καὶ ἤπιε τρία ποτήρια, τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Αὐτὸ τὸν ἐτόνωσε, φυσικά, καὶ μοῦ διηγήθη μὲ συγκινημένη φωνὴ τί εἶχε συμβεῖ.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ κόμητος ἦταν πλαστή. Θέλησε νὰ μᾶς ἐξαπατήσῃ, νὰ μᾶς καθησυχάσῃ καὶ τὸ ἐπέτυχε. Τὰ μεσάνυχτα μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς κ. Μίνας, ὅμοιος μὲ μεγάλη νυχτερίδα. Ἡ Μίνα ἐκοιμᾶτο. Ὁ Ἰωνάθαν ποὺ ἦταν ἀκόμη ξυπνὸς, ἀντελήφθη ἀμέσως τὶ συμβαίνει καὶ ζήτησε τὸ πιστόλι του κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του. Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ κάμῃ τίποτε. Ἕνα χλευαστικὸ ἀπαίσιο γέλιο ἀκούστηκε στὸν ἀέρα καὶ ὁ κόμης πῆρε τὴν ἀνθρωπίνη μορφὴ τοῦ ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων. Ὥρμησε τότε κατὰ τοῦ Ἄρκερ, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐγονάτισε κάτω καὶ τὸν ἐκράτησε ξαπλωμένον στὸ πάτωμα, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ κάμῃ τὴν ἐλαχίστη κίνησι. Ταυτοχρόνως ἔσκυψε σιμά του καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὴ μοχθηρή, ὑπόκωφη φωνή του.

— Σκουλῆκι τῆς γῆς, σὺ εἶσαι ἡ αἰτία ποὺ μ' ἀνησυχοῦν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι. Σ' ἄφησα στὸν πύργον νὰ χορτάσῃς τὴν δίψα τῶν ἀδελφῶν μου καὶ ξέφυγες. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα, γιατὶ τώρα θὰ πληρώσῃς τὶς προδοσίες σου ἀκριβώτερα. Ἑτοιμάσου νὰ πεθάνῃς ! Θέλω νὰ μάθῃς πὼς κανεὶς δὲν τολμάει νὰ τὰ βάλῃ μαζύ μου, γιατὶ ἔχω μὲ τὸ μέρος μου τὴν Κόλασι καὶ τοὺς Διαβόλους της. Θὰ πεθάνῃς κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ μάθημα στοὺς ἄλλους. Ἀκοῦς ; Θὰ πεθάνῃς !...

Συγχρόνως τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὴ μέση, τὸν σήκωσε ψηλὰ σὰν νὰ ἦταν πούπουλο καὶ τοιμάσθηκε νὰ τοῦ σπάσῃ τὸ κρανίο στὸν τοῖχο !...

Ὁ Ἄρκερ ἄφησεν ἕνα γογγυσμὸ ἀπελπισίας, λύσσης, μανίας.

Αὐτὸ ὑπῆρξε ἀφορμὴ νὰ ξυπνήσῃ ἡ Μίνα, ἡ ὁποία μόλις εἶδε τί συνέβαινε ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ σὰν τρελλή :

— Ἔλεος !... Λυπήσου τον !... Ἐκδικήσου ἐπάνω μου !...

Ὁ κατηραμένος κόμης δὲν συγκινήθηκε ἀπὸ τὶς κραυγές της. Φοβήθηκε ὅμως, ὅπως φαίνεται, μήπως ἀκουσθοῦν καὶ τρέξουνε πρὸς βοήθειάν της καὶ θέλησε νὰ τελειώνῃ τὸ ταχύτερον. Ἔκαμε τότε ἕνα βῆμα πίσω καὶ τοιμάσθηκε νὰ ἐκσφενδονίσῃ τὸν δυστυχῆ Ἄρκερ στὸν τοῖχο. Ἡ Μίνα βλέποντας, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη σωτηρία ἔκαμε τὴ στιγμὴ αὐτὴ κάτι τὸ ἀπονενοημένο, τὸ πολὺ τολμηρό, τὸ σωτήριον...

Ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ κρεββάτι της καὶ ὥρμησε κατὰ τοῦ κόμητος ἀλλόφρων, μὴ γνωρίζουσα τί κάμνει, ἐξηρεθισμένη. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μ' ἀστραπιαία ταχύτητα. Τὸ κίνημα ὅμως τῆς Μίνας ἔσωσε τὸν σύζυγό της, διότι ἀρπάσασα τὸν βραχίονα τοῦ κόμητος, τοῦ ἔκοψε τὴν φορὰ καὶ ὁ Ἄρκερ ἐκσφενδονισθεὶς κατὰ τοῦ τοίχου ἐτραυματίσθη μόνον σοβαρῶς, ἀντὶ νὰ γίνῃ θρύψαλλα καὶ νὰ σκορπισθῇ ὁ ἐγκέφαλός του στὸ πάτωμα...

Ὁ κόμης ἀντελήφθη ἴσως ὅτι δὲν ἐφόνευσε τὸν Ἄρκερ καὶ θὰ τὸν ἀποτελείωνε ἂν δὲν ἐξεφώνιζε διαρκῶς ἡ Μίνα σὰν τρελλή. Τὰ ξεφωνητὰ αὐτὰ τὸν ἀνάγκασαν νὰ τελειώνῃ μιὰ ὥρα γρηγορώτερα. Ἄρπαξε λοιπὸν τὴν ταλαίπωρη κυρία στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἐφίμωσε, τὴν ἔσφιξε δυνατά, πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἔγινε ἄφαντος μέσα στὸ σκοτάδι, ἐνῶ τὰ σκυλιὰ γύρω οὐρλιαζαν καὶ ἡμεῖς προσπαθούσαμε νὰ σπάσουμε τὴν πόρτα εἰδοποιηθέντες ἀπὸ τὶς φωνές !...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡμερολόγιον τοῦ δόκτορος Σοῦαρδ.

Ἐξημερώματα :—Ἡ νέα τροπὴ ποὺ πῆραν τὰ πράγματα σχετικῶς μὲ τὸν κόμητα μᾶς εἶχεν εὐχαριστήσει ὅλους. Γιὰ νὰ φεύγῃ ὁ κόμης ἐσήμαινε πὼς δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ ἕνα μόνον κιβώτιο. Κλεισμένος μέσα σ' αὐτὸ θὰ εἶχε ἐπιβιασθῇ σὲ κανένα πλοῖο καὶ θὰ εἶχε ἀναχωρήσει.

Γιὰ ποῦ ὅμως ;

Αὐτὴ ἡ σκέψι μ' ἐβασάνιζε τὴ νύχτα, ὅταν ἤσυχος πειὰ ἔπειτα ἀπὸ τόσας περιπετείας, ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ.

Σκεπτόμουν πὼς ὁ κόμης θὰ ἔφυγεν ἴσως γιὰ τὸν πύργο του.

Ποῦ ἄλλοῦ μποροῦσε νὰ καταφύγῃ ;

Αὐτῆς τῆς γνώμης ἦταν ἄλλωστε καὶ ὁ Βὰν Ἔλσιγγ, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε, νὰ τὸν καταδιώξουμε ὡς ἐκεῖ.

Νὰ τὸν καταδιώξουμε ὡς ἐκεῖ ;...